

Naam: Vincent Harte
Leeftijd: 37
Fietste: 14.000 km/jaar
Beroep: verkeerskundig adviseur
Woonplaats: Schiedam

‘Fietsen was mijn passie’

Tekst: Peter van der Gaag / Foto: Ilona Kamps

“Vóór het ongeluk was ik een bovengemiddelde toerfietser. Fietsen was mijn passie, daar haalde ik voor een groot deel mijn levensgeluk uit. Ik heb de Angliru bedwongen – hoewel die heel lange klimmen me eigenlijk niet zo lagen – en heb in totaal aan 28 cyclo’s meegedaan, waaronder de Marmotte. Maar het liefst fietste ik in de Ardennen, met de Criquelion als mijn favoriete cyclo. En laat het nou net de ‘Criq’ zijn waarin ik bij een aanrijding ernstig gewond ben geraakt. Ik had een gebroken nek en mijn rug was op twee plaatsen gebroken. Als ik geen helm had gedragen, had ik het zeker niet overleefd. Met die nek heb ik uiteindelijk nog geluk gehad, dat is weer goed gekomen. Nu had ik ‘slechts’ een lage dwarslaesie. Als het een hoge dwarslaesie was geweest, hadden mijn armen minder goed gefunctioneerd.

Dat ongeluk was in augustus 2008 en pas in mei van het vorig jaar ben ik ontslagen uit het Rijndam revalidatiecentrum. Het klinkt misschien vreemd, maar ik zag er tegenop om die veilige omgeving te verlaten en weer naar huis te gaan. Mijn huis was intussen helemaal aangepast voor een rolstoelgebruiker, dat is allemaal prima geregeld in Schiedam. Gelukkig kon ik mijn werk weer oppikken, zij het voor halve dagen. Ik ga nog een paar keer per week voor therapie naar het Rijndam. Een heel team van fysiotherapeuten, bewegingsagogen en ergotherapeuten houdt zich daar met me bezig. Zij hebben me bijvoorbeeld geleerd om met mijn rolstoel een roltrap of en af te gaan. En ze laten je daar kennismaken met verschillende gehandicaptenporten. Gezien mijn

“Net als veel fietsers zijn ook rolstoelers heel erg geïnteresseerd in het materiaal”

fietsachtergrond lag het voor de hand dat ik zou gaan handbiken. Wist je dat er veel overeenkomsten zijn tussen rolstoelers en fietsers? Net als veel fietsers zijn ook rolstoelers heel erg geïnteresseerd in het materiaal: rijd jij ook op Schwalbe Marathon-banden, wat weegt jouw stoel, wat is er allemaal van carbon? Rolstoelers hebben over het algemeen ook mooie wielen.

Ik ben lid van wielervereniging Ahoy, waar ik samen met andere handbikers train. Het gaat allemaal nog niet zo hard en na de training ben ik zo moe dat ik uit mijn stoel moet worden getild, maar het geeft wel veel voldoening. In september heb ik nog meegedaan aan Rotterdam on Wheels, een soort cyclo voor rolstoelers.

Natuurlijk is er heel veel veranderd in mijn leven nu ik in een rolstoel zit. Je bent continu bezig met je beperkingen, waarvoor je weer oplossingen bedenkt. Ik ga er nog steeds vanuit dat ik ooit weer kan lopen. Als je leest welke vooruitgang er in het stamcellenonderzoek wordt geboekt, moet dat toch mogelijk zijn? Ik ben nog steeds een regelmatige volger van wielertoerist.nl en op die site heb je de rubriek ‘De ziekenboeg’. Als ik die berichten lees over die fietsers met hun blessures en kwaaltjes, dan denk ik bij mezelf: ik ben toch eigenlijk goed terechtgekomen!”